

FOLK OG LAND

NR. 14 — 9. ARGANG

LØRDAG 9. APRIL 1960

LØSSALG 65 ØRE

ET TYVE-ÅRSMINNE:

Da England og Frankrike trakk Norge inn i krigen Reddet Quisling Skandinavia fra å dele Polens skjebne?

Da engelskmennene holdt på å gjøre 12. mars til 9. april

Idag er det 9. april — en merkedag i Norges historie, — den dagen da Quislings navn ble kjent over hele Europa.

Hvert år siden 1945 har vi opplevet at de norske aviser har holdt denne dagen frem som forrederiets dag, — den dagen da Norge kom inn under Tyskland på grunn av Quislings forrederi. Forlengst har historieforskningen bevist at det var de norske «demokrater» som hadde skylden, men intet hjelper. Det norske folk ønsker å leve i løggen. Dette ønske har ført med seg at en dag som 12. mars er helt glemt bort. Ingen nevner den, ingen husker den datoen. Og allikevel er det så, at hadde ikke Quisling vært, så hadde 12. mars tatt 9. aprils plass, da hadde 12. mars vært Norges, ja ikke bare Norges, men hele Skandinavias ulykkesdag.

Det var nemlig 12. mars 1940 engelskmennene skulle ha overfalt Norge, ikke 9. april.

Allerede 16. februar 1940 får den norske regjering en fortrolig innberetning fra legasjonen i Stockholm sålydende: «Jeg har på annen hånd fra oberst Bratt bragt i erfaring at det ventes at det i morgen vil bli inngått en

avtale mellom England og Finland. Det antas at den engelske forutsetning går ut på, på samme tid å foreta landsetting i Bergen, Trondheim og Narvik. Man tror at Churchill under hensyntagen til issituasjonen i Øresund og de vanskeligheter som en større del av Tysklands flåte vil ha med å iverksette gjennomgang, vil gjennomføre denne aksjon så snart som mulig».

«2. mars mottok den svenske kongen et håndbrev fra Daladier, hvori meddeltes at Frankrike var klar til å sende

over Narvik 50 000 mann». (Maseng side 212).

12. mars spurte Labour i Parlamentet den engelske statsminister om England var beredt til å krenke de skandinaviske lands nøytralitet. — Spørsmålet fikk intet svar, men intet svar er jo også et svar. «Derry» skriver at allerede 5. februar 1940 fikk de allierte godkjent en plan hvorefter de skulle bruke 2 brigader på finskefronten, men hovedtyngden skulle de

krefter som skulle inn i Norge og Sverige og anvendes annensteds var 100.000 engelskmenn og 50 000 franskmenn. De skulle gå over Narvik og over Trondheim og inn i Sverige. Norge sønnenfor Trondhjem tenktes holdt med små styrker, vesentlig et par bataljoner i Bergen. Derry skriver at 150.000 mann, er for denne periode av krigen store tall, men ikke for store, om de engelske stabsjefer hadde rett i det som de sa, at planen var vår «første og beste sjanse til å tilrive oss initiativet og forkorte krigen».

Den 12. mars approberte den engelske regjering planen. Og Derry sier at man hadde ikke tenkt å ta hensyn til at planen var en krenkelse av de Nordiske lands nøytralitet.

Den 12. mars 1940 bør derfor huskes som den dag da den engelske regjering besluttet å trekke Norge og Sverige inn i krigen.

At dette er den historiske sannhet kan det ikke være den minste tvil om.

Men hvorfor kom så ikke engelskmennene hit den 12. mars? Fordi engelskmennene la langt større vekt på den politiske krigføring enn tyskerne.

Av politiske grunner turde ikke engelskmennene krenke Norges og Sveriges nøytralitet uten en undskyldning. —

Forts. s. 8

General Audet bekrefter også at overfallet på Norge var planlagt allerede i februar 1940 og at det bare var Quislings innsats som gjorde at ikke 12. mars ble 9. april

Selv norske såkalte historikere innrømmer nå, men helst i smug, at det bare var et tilfelle som gjorde at det ble Tyskland og ikke Frankrike og England som okkuperte Norge i 1940. Men ute blant den store tåpelige masse ignoranter av samme type som lærerpersonalet på Bryn skole er det fremdeles god latin å snakke om «det tyske overfall på Norge» og om det «onde røverfolket som overfalt oss», slik det heter i de lærebøker departementet har godkjent til bruk i norske skoler.

General Gamelin (tilv.) og sjefen for den britiske generalstab Ironside. Den siste ble kalt «Big Ben». Fotografiet er tatt 25/2 1940 under konferanser om overfallet på Norge og Sverige.

Tilbake fra Norgesfelttoget. Helt til høyre står general Audet, som har gitt ovenstående sensasjonelle avsløringer, og videre mot venstre: General Mittelhauser, general Ironside, den britiske generalstabssjef og general Carton de Wiart, som ser ut som om han har solgt smør og ingen penger fått. Han var sjef for de engelske tropper i Norge. (Forts. side 2)

Like før det smeller: Gamelin i London 29. mars 1940. Fra venstre Sir Edmund Ironside, Major-General McNaughton fra de kanadiske tropper og general Gamelin.

General Audet beretter —

(Forts. fra s. 1)

Det er da heller ingen av de store norske aviser som forteller noe om disse historiske kjennsgjerninger, men ute i periferien lekker det imellom ut ett og annet. Vi synes derfor det kan være på sin plass nå idag 9. april, på 20-årsdagen for det tyske «overfallet» å gjengi fra Romsdals Budstikke en interessant beretning om det som gikk forut for 9. april slik den franske general Audet, franskmennenes øverstkommanderende under felttoget i Nord-Norge i 1940 beretter:

I «Revue historie de L'Armée» har general Audet som var sjef for den franske alpejegerbrigade, som deltok i felttoget i Nord-Norge 1940, med støtte i sine samtidige stenografiske referater og dagbokopptegetninger gitt en utførlig redegjørelse for de alliertes planlagte aksjon mot Skandinavia i 1940.

To måneder før Hitlers angrep på Norge, eller nærmere bestemt den 16. februar 1940, ble Audet kalt til en militær konferanse i Montev, hvor han ble utnevnt til sjef for det franske ekspedisjonskorps til Skandinavia. Han fikk på møtet orientering om at England og Frankrike hadde besluttet å hjelpe det hardt trengte Finnland. Man hadde forkastet en tanke om landsetting i Petsamo og hjelpekorpsset skulle istedet trenge frem gjennom Norge og Sverige med eller uten deres samtykke. To dager senere diskuterte man under ledelse av Gamelin muligheten av å sende en «symbolsk» styrke med fly, som skulle landsettes i Norge for videre offensiv til Finnland. Det ble besluttet at denne aksjon, som først og fremst tok sikte på å imøtekomme den franske opinions krav om å komme finnene til hjelp skulde stilles under den britiske generalstabssjef, general Ironsides ledelse.

Den 19. februar fløy Audet til London for å konferere. Ironsides forkastet tanken på den flybårne «symbolske» styrke, da den kunne irritere tyskerne. Ved en konferanse i krigsdepartementet samme dag, som fortsatte om kvelden hos den franske ambassadør i London, monsieur Corbin, ble man enig om at et alliert foretagende mot Norge og Sverige krevet tid til ordentlige forberedelser, og at påskuddet om at det bare dreiet seg om hjelp til Finnland måtte bli så overbevisende at nordmenn og svensker ikke gjorde motstand mot operasjoner over deres grenser.

Ved konferansens fortsettelse følgende dag (20. februar) fremla engelskmennene

sin plan «Operation Stratford». Den forutsatte opprettelse av baser i visse norske havner. Først skulle et kort men kraftig diplomatisk trykk gjøres mot Sverige, hvorefter allierte basebataljoner skulle landsettes i norske havner den 12. mars i den hensikt å utføre to sideordnede operasjoner.

Den ene, operasjon «Avonmouth» skulle utgå fra Narvik med franske og britiske styrker for under påskudd av å komme Finnland til hjelp å rykke frem i hovedretning mot de svenske malmfelter. Den andre, «Operasjon Plymouth», skulle utgå fra Trondheim med et engelsk armekorps med oppgave å rykke frem til traktene om Østersund for å trygge de styrker som skulle operere over Narvik, samt for å hjelpe Sverige til å sette seg imot en tysk motaksjon, som man var klar over ville komme, i og med at de allierte hadde trengt inn og tatt grubefeltene.

I general Audets dagbok fra dette møte gjør det seg gjeldende en viss engelsk-fransk uenighet om de strategiske mål for de to operasjoner. Den franske generalstab befattet seg bare med planene om støtte til Finnland, mens engelskmennene først og fremst var interessert i besettelsen av de svenske malmfeltene. Alt avhang imidlertid av den holdning som Sverige og Norge ville innta, «en sak som dessverre ennå er uklar».

Etter tilbakekomsten til Frankrike forela Audet planene for general Gamelin som aksepterte den utsettelse som den engelske plan innebar. Å sende øyeblikkelig hjelp til Finnland ville være en vennlig gest, men med de troppestyrker som var for hånden ville det ikke bli noe mer. Hvis man sendte tropper til Finnland, så måtte forbindelsesveiene gjennom Sverige holdes åpne. Selv om Norge og Sverige var villige til samarbeid gjennom å yte motstand mot tyskerne, så måtte de få understøttelse av sterke allierte kontingenter av tropper og materiell, og slike resurser forelå ikke. Men for å hindre Hitler i å ta de svenske malmfelter var det etter Gamelins skjønn tilstrekkelig med å besette Narvik og rykke frem til Kiruna, eventuelt også til Luleå som var svenskenes eksporthavn i Østersjøen i sommerhalvåret.

Den 28. februar inspiserte Gamelin alpejegerbrigaden som nå var blitt forlagt til Belley. Brigaden var iført nye feltuniformer for den nordiske operasjonen. Gene-

Forts. side 7

Verdifull «orientering»

Den utrettelige Ragnar Kvam har gitt Aftenpostens lesere en «orientering» om jødeproblemet. Det er «ikke et jødisk problem, sier han, men et ikke-jødisk. Det er vi ikke-jøders problem å finne frem til hva vi må gjøre for å åpne øynene på dem som i syk selvgodhet tror seg bedre enn jøder».

Hvis dette hadde vært problemet, så antar vi det vilde ha vært løst for tusen år siden, men så enkelt fortøner det seg altså for folk som i landets største avis gir seg av med å orientere andre. Enn om Ragnar Kvam hadde lest sin egen kronikk tilende og stanset ved det avsnitt som omhandler de jøder som mener som Koestler (og de er slett ikke bare irreligiøse som Kvam forsøker å innbilde oss). Kvam skriver om disse: «For dem er det enkelt, tilsynelatende. De erklærer seg for kort og godt å være borgere i de land de har statsborgerskap i. De er ikke jøder og engelskmenn. De er bare engelskmenn. Religiøse(!) jøder ser på disse sine frender som forrædere. De vil — i ekstreme tilfelle — ikke oppholde seg under samme tak som dem».

Og dette er det som utgjør jødeproblemet. For selv om vi ikke liker Ragnar Kvam, så blir det ikke noe Kvam-problem av det. Det blir det først når hans virksomhet er en fare for vårt eget folk og land.

FARMAND henger bjellen på katten!

I forbindelse med en omtale av boykotten av syd-afrikanske varer, skriver FARMAND følgende, som mange har lagt merke til, men som ingen har våget å peke på:

«Utsettelsen får oss imidlertid til å reflektere litt over de organisasjonsorganiserte sympati- og antipati-aksjoner. De masse-psykologiske reaksjoner blir mer og mer ureflekterte, mer og mer refleksbettinget. Bare det hyles høyt nok — og av de rette organer — hopper alle med».

Det gleder oss at det er noen som er uparlamentariske nok til å nevne tingene ved deres rette navn i vårt nydemokratiske robotsamfund.

Påskeaften

kommer ikke «Folk og Land», så neste nummer kommer lørdag 23. april.

Det var bare nazistene som ikke stakk av

Sier Dagbladet og dets militære ekspert kunstmaleren.

I forbindelse med artiklen som forlengst er tilbakevist på side 5 om den baktalte bataljon av I.R. 14 nevner vi at Dagbladet, som alltid finner frem til ekspertene bringer noen uttalelser av en kunstmaler som deltok som frivillig i de kampene Ellinger har skildret. Såvidt vi forstår av den noe forvirrede beretning, deltok han i en mitraljøsetropp underlagt bataljon Sundlo. Kunstmaleren forteller om Ellinger at hans «største fornøyelse var å ta på seg en kvit saueskinnsplask midt i solsteiken og stå på det mest utsatte og synlige sted, gestikulere og ta seg mest mulig fordelaktig ut. Han kan takke tyskernes dårlige skyteferdighet for at han ikke ble gjennomhullet flere ganger. Hans aktive krigsinnsats på dette frontavsnitt begrenser seg til noen aggressive armbevegelser og saftige danske eder».

Også kunstmaleren har sin forklaring på at motstanden mot tyskerne ikke ble sterkere, og den er naturligvis nøye avpasset etter det syn som ble gjort gjeldende i 1940, men

Det lyves bevisst

I den allerede meget berømte «Odelstingsproposisjon» fra 1950, s. 46, sp. 2, finner man følgende: «Den 9. april 1940 gjorde Stortinget i Elverum følgende vedtak: Stortinget bemyndiger Regjeringen til, inntil det tidspunkt kommer da Regjeringen og Stortingets presidentskap etter konferanse innkaller Stortinget til neste ordinære møte, å varetta rikets interesser og treffe de avgjørelser og beføyelser på Stortingets og Regjeringens vegne, som må ansees for påkrevd av hensyn til landets sikkerhet og framtid».

Intet storting har votert over et slikt forslag. En av Stortingets presidenter har om dette uttalt bl. a.:

«At det ikke blei votering kan vera eit uhell, men helst saman med at Stortinget såg det slik som president Hambro sa: «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som Regjeringen har i den tid Stortinget ikke er samlet».

Det var soleis uttalt av de å gjera eit slikt vedtak». (Neri Valen i skrivelse til Uk. av 1945). Ø.

Vaktmesterstilling

Oslo vestkant ledig. 3 værelsessers leilighet. Søknad til «Folk og Land» merket «Vaktmester».

ethvert punkt: «At motstanden ikke ble sterkere skyldes først og fremst offiserene. En hel del av våre offiserer var jo gjennomsyret av nazisme».

Eiendommelig nok har Dagbladet satt som tittel over dette avsnitt i beretningen: «En del av befalet deserterte — resten var nazister». Disse premisser synes ikke å passe synderlig godt til foranstående konklusjon om «nazi-offiserenes» svikt. Og også kunstmaleren forteller at «da vi forlot Salten-distriktet etter å ha blitt tvunget tilbake av en overmektig tysk armé utstyrt med bombekasterer og tungt artilleri, var det bare kompanisjefen igjen av befalet. Jeg fikk seinere vite at denne offiser var nazist. De andre av befalet hadde stukket av for godt». Denne offiser, som var den eneste som ikke stakk av, var Nasjonal Samlings senere fylkesfører i Nordland.

Imponerende

Si ikke at norske lærere ikke tenker i takt som gode roboter i det ensrettede norske samfund av 1960. Etter at «Folk og Land» på bestilling av en optimistisk donator i over en måned har vært sendt til lærerværelsene ved en rekke skoler landet rundt oppdaget hele lærerpersonalet ved Bryn skole plutselig sin avsky for en slik «avis», og fant det også nødvendig å gi Osloavisene beskjed om disse edle følelser. Og sandelig får så ikke med ett — som på kommando — også en håndfull andre skoler lignende fine fornemmelser!

Slike impulsive og individuelle meningsytringer, fremført med så megen takt og tone, er faktisk noe av det som kan forsonne en med nydemokratiet!

«Bak kulissene»

må stå over til neste gang på grunn av plassmangel. Vi har også i noen tid hatt liggende en interessant artikkel av Olaf Holm: «Ellifsen — Skancke». Den kommer også i neste nummer. Vi nevner videre et oppsiktsvekkende skriv som major Kjelstrup har sendt Forsvarets Krigshistoriske Avdeling og som inneholder høyst interessante opplysninger. Vi offentliggjør også det i neste nummer, så leserne har noe å glede seg til når vi tar fatt igjen over påske.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE

Be om liste over de 40 tyske og 14 skandinaviske bøker vi fører.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Efter tyve års forløp

Det er idag 20 år siden den største skandale og katastrofe i norsk historie, dengang vi måtte betale for vår sinnsvake forsvars- og nøytralitetspolitikk med å bli tatt på sengen.

I de forløpne tyve år har de rette skyldige for denne katastrofe meget behendig fått vridd seg vekk fra ansvaret ved å peke på dem som i den store sammenbruddets stund forsøkte å redde noe og forsøkte å spare den norske sivilbefolkning for å høste de bitre frukter av ledernes svikt i deres fulle omfang. Kanskje tiden nå etter de 20 år kan være inne til å plasere ansvaret der det rettelig hører hjemme: hos de partipolitikere som sviktet og som satte sine hestehandlerkunster og sin lettsindige jonglering med forsvar og nøytralitet foran landets dyreste interesser. Blant annet også fordi visse tegn tyder på at en lignende politikk vinner overhånd påny.

Vi bringer på annet sted i dagens avis noen betraktninger, blant annet fra den franske general Audet, som var øverstkommanderende for alpetroppene i Norge. De slår klart og tydelig fast at det bare var et rent tilfelle som gjorde at ikke 12. mars ble vårt 9. april, at det ikke var engelske og franske tropper som svømmet inn over oss istedenfor tyskerne. Det disse beretninger bare svakt forteller om, er hvem som var de norske skyldige og som rettelig burde vært stillet for en landssvikdomstol.

Både generalfeltmarskalk Keitel og general Jodl erklærte i Nürnberg at den tyske okkupasjon av Norge ikke hadde kunnet gjennomføres hvis Norge hadde mobilisert. Og naturligvis enda mindre hvis ikke det norske forsvar var blitt så totalt ødelagt og rasert som det var i 1940. Det er vel ingen grunn til å tro at en britisk-fransk okkupasjon ville hatt mere lykke med seg under de samme forutsetninger.

Alle vet, eller burde iallfall vite idag, at det var Arbeiderpartiet med bistand av Venstre og endel andre som ødela det norske forsvar. Den skyld er klar og lar seg ikke snakke bort. Men det er en annen skyld som en idag blir nødt til å ta opp: de norske militære sakkyndiges skyld, de som gikk god for politikernes «forsvarsordninger». Overlege Scharffenberg slår dette skyldspørsmål klart fast i en anmeldelse i Morgenbladet av boken «Sikkerhetspolitikken 1920—1939» av Nils Ørvik og utgitt av Forsvarets krigshistoriske avdeling. Overlegen skriver blant annet:

«En stor del av Ørviks bok handler om våre forsvarsordninger, navnlig den som ble vedtatt i 1933 og gjaldt i 1940, men ikke var gjennomført etter den opprinnelige plan.

General B a u c k karakteriserte den som folkebedrag. Ørvik fremholder (s. 183) at general L a a k e «var ikke alene om å lage 1933-ordningen», «meget tyder på at daværende major og avdelingssjef i generalstab, Otto R u g e, har stått for det meste av utarbeidelsen».

Mer overraskende er opplysningen (s. 130) at Arbeiderpartiets vaktvernforslag av 1932 var «utarbeidet med assistanse av militære sakkyndige og var et resultat av meget grundige overveielser. For kystvaktens vedkommende deltok orlogskapteinene E. A. Steen og Olaf K u l l m a n n, mens daværende major i generalstab, Otto R u g e, hjalp til i spørsmål som angikk landmakten».

Det var den samme Otto Ruge som, da kommanderende general Laake hadde tatt konsekvensen av sin egen og regjeringens forsvarspolitik, var villig til å spille den britiske

NORSK DUSTEFORBUND

I Dagbladet klipper vi denne:

«Hr. redaktør!

Ved en beklagelig feil, viser det seg at to av lærerpersonalet ikke er kommet med i vårt protestskriv til nazilorganet «Folk og Land». Da dette har ført til kjedelige misforståelser i skolekretsen, finner vi å måtte understreke at alle, også lærerinnene Karin Hartvedt og Olaug Fenger, selvfølgelig er enige i protesten. De aviser som må ha «sakset» vår protest, bes å videreføre også dette.

For lærerpersonalet ved Bryn.

F. Lehne.»

Det bedrøver oss å høre at Aftenposten og Arbeiderbladet går oss i næringen med å «sakse» Dagbladets verdifulle stoff. Vi skal ha oss frabedt dette og har isteden oversendt disse blad vårt medlemskort. Ellers skal vi naturligvis fortsatt holde våre medlemmer ajour med de nye innlegg som ventes fra vaktmesteren og skolebarna ved Bryn skole, som selvfølgelig er enig i protesten og nødig vil bli utsatt for «kjedelige misforståelser». Navneliste over elevene påbegynnes i et senere nummer, hvis listen over lærerpersonalet gjør lykke. Også Lille Hans, som er helt sengeliggende av røde hunder, vil selvsagt senere slutte seg til lærerpersonalet.

NORSK DUSTEFORBUNDS

KLIPPAVDELING

Anton Beinhard

Tiltredes. Vi henstiller til alle våre medlemmer for fremtiden å sende sine avisinnlegg direkte til Aftenposten og Arbeiderbladet, slik at ikke Dagbladet alltid blir først med slikt godt stoff. Det bør ikke være forskjell på Kong Salomo og disse to journalistiske hattermakere.

NORSK DUSTEFORBUND

Helge Fleip

uansv. formann.

sendemanns og Hambros spill og vilde gjøre Norge til hovedkrigsskueplassen i den pågående verdenskrig. Det var den samme Ruge som, etter å ha kapitulert betingelsesløst og under former som direkte støttet den tyske okkupasjonsmakts militære operasjoner, plutselig oppdaget at krigen fremdeles fortsatte. Som vil innbille oss at landets nåværende konge i juni 1940 vilde blitt igjen hos fienden hvis krigen virkelig skulde fortsette etter kapitulasjonen! Det var den samme Ruge som bærer på dype hemmeligheter i forbindelse med det grufulle rettsovergrep mot titusener på titusener av norske medborgere, men som erklærer å ville gå i graven med dem.

Vi skal i et senere nummer bringe endel andre opplys-

Alf Nordhus og rettsoppgjøret

Blandt dem som skulle strebe sig opp i samfunnet via okkupasjonsoppgjøret, var også den konjunkturbetonte Alf Nordhus, dengang dynamisk statsadvokat, av dem som deltok i den store og kanskje irreparable oppløsning av norsk rett. For tiden ligger han så søtt ved LO's bryst, men har dog avfyret noen konjunkturbetonte salver som har ergret den gamle løve, redaktør Martin Tranmæl, som just nu er rasende over en dom avsagt av Arbeidsretten. Tranmæl mener at dommen er «arbeiderfiendtlig», og at det må skaffes nye dommere!

Dette dilemma plaget ikke statsadvokat Nordhus i landssviksaker, praktisk talt alle dommere var hensiktsmessig avrettet eller spesielt uttatt til å dømme konform med aktoratets fremstilling.

Advokat Nordhus er nu blitt et aktverdig medlem av «beaumonden» i Oslo med dertil hørende bolig i Mogens Torsens gt. 3, det tidligere strøk for Morgenbladets snille avdøde tanter, med oleander i vinduet. Vår venn Nordhus ynder å legge for dagen høyere, juridiske, henimot videnskapelige interesser! Som en liten blå blomst og dekorasjon på herr Nordhus's vel assorterte juridiske utvalg.

Han skrev således en arrogant — for ikke å si vesle voksen anmeldelse av de 4 svenske professorers betenkning om det norske rettsoppgjør. Gehalten og tonen i dette innlegg var på linje med en annen oppadstrebende gullgutt — advokat Knut Blom's anmeldelse av samme arbeid. Herrene anmeldte ikke boken, men seg selv!

Hel og ufrivillig avsløring av oppgjørets virkelige natur foretar vår strebende Nordhus i «Samtiden», hefte 7, 1947. Artikkelen har den overmåte storartede tittel — «Kriminologiske synspunkter i Landssvikoppgjøret». Nordhus's kjernesetning er denne kjente:

«Ser vi på landssvikoppgjøret som helhet, og nå kan en dette, slår det en med hvilken verdighet det hele er gjennomført.»

* * *

Hvordan det imidlertid henger sammen med verdig-

ninger om den samme general Ruges opptreden etter felttoget i Norge.

Kunde det ikke være på tide nå, i forbindelse med tyveårsjubileet for vår skjendsel, å rive de falske guder ned av soklene?

Kunde det ikke være på tide å legge ansvaret der det hører hjemme og stille de virkelig skyldige av militære og partipolitikere for folkets domstol?

heten, forklarer Nordhus noen linjer foran. Disse hans bemerkninger betegner personlig Nordhus-rekord i sann og rammende fremstilling:

I. Av landssvikoppgjøret.

II. Som selvportrett av landssvikfunksjonæren Alf Nordhus.

Dessuten forlater Nordhus her sin artikkels skjønne fasade, kriminologien, — idet han skriver, nesten som han skulle skjønne og begripe det vår kjære NS-Olava skjønne og begrep, dengang hun så de som lovkyndige og i svarte kapper forkledte Nordhus & Co.:

«Det er for øvrig heller ikke sikkert at det ville vært forsvarlig å gjennomføre landssvikoppgjøret etter kriminologiske prinsipper og mål anno 1939. Nettopp fordi folket her er så dypt følelsesmessig engasjert, ville menigmanns tillit til og oppfatning av en viss rettferdighet kunne få et grunnkudd hvis en i landssvikoppgjøret ikke tok hensyn til sakens affektive side.»

Vi får håpe at denne Nordhus's erkjennelse av de folkets affekter han lot gå foran loven i de deilige dager, ikke vil skade hans videre stormløp mot Statskassens indre! Dette at han faktisk og praktisk én eneste gang har hevet seg opp til de svenske rettslærdes og til Jon Skeies syn, at med norsk rett har rettsoppgjøret intet å bestille.

A. L.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i §5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —
Fortsatt medlemsfortegnelse:

J. von der Lippe, Eisen- u. Maschinenagenturen, Klingenberggt. 7, VI, Oslo.

Brødrene Ljungberg, Konfektionsfabrik, Storgt. 25, Oslo.

Lofotens Kreditbank A/S, Svolveer.

Løken & Co. A/S, Warenagenturen u. Versicherungen, Prinsens gt. 3 B, Oslo.

A/S Hans Løken & Co., Kolonialwaren engros, Moss.

Peter Lønn, Agentur in Textil- u. Papiermaschinen, Torden-skjolds pl. 3, Oslo.

A/S Lorentzen & Wettre, Maschinenvertretungen, Kongens gt. 15, Oslo.

A/S Løwener, Mohn, Maschinenvertretungen, Kirkegt. 20, Oslo.

Gerh. Ludvigsen A/S, fotografische Artikel, Dronningens gt. 34, Oslo.

Brødrene Luhr, Kolonialwaren engros, Nedregt. 22, Tønsberg.

Lund & Lund A/S, Maschinen- u. Textilagenturen, Rådhusgt. 2, Oslo.

Oberst Konrad Sundlo:

«Som man reder så ligger man»

I Russland har kommunismen med Vesten's hjelp skapt det viljeløse folkehav —

Nu står Vesten selv for tur!

I sin bok «Den usynlige skrift» forteller Arthur Koestler hva kommunisme er for noe:

«Jeg gikk til kommunismen som man går til et friskt kildeveld og jeg forlot kommunismen som man kravlet opp av en forgiftet elv full av vrakgods fra oversvømmede byer og lik av druknede mennesker. Dette er kort fortalt min egen historie fra 1931 til 1938».

Det russiske keiserhus abdiserte 17. mars 1917 og overlot makten til sosialdemokratene som i juli valgte Kerenski til sin president. Han var en mann med mange gode egenskaper, men hadde den forrykte idé at han kunne regjere et Russland i kaos uten vold og makt, men bare med løfter og pene talemåter. Allerede de første dagene av november fikk han se at teorien var gal, idet Lenin rev til seg makten og sparket demokratene til alle kanter.

Lenin (1870—1924) hadde satt seg fore å gjøre Russland om til en kommuniststat, og for å greie det måtte han først rive ned den borgerlige, noe han gjorde både fort og godt:

Religion? Opium for folket. Vekk med den!

Nasjonalfølelse? Borgerlig sludder! Den ekte kommunist har ikke noe fedreland! Han er fri!

Familieliv? Kapitalistisk oppfinnelse! Et par er gift når de slår seg sammen og «ekteskapet» er oppløst når de går fra hverandre. Barna vil staten ta seg av.

Privat eiendomsrett? Noe de borgerlige utsugere har funnet på for å kunne beholde det de har plyndret arbeiderklassen for.

For å kunne gjennomføre sitt program måtte han skrelle bort adel, embetsmenn, offiserer, industriherrer, forretningsfolk, godseiere, alle disse som var borgerskapets pillarer og som ved sin intelligens, utdannelse og aktive karakter ikke hørte hjemme i massen. Lenin erklærte fri jakt på alle disse og da borgerkrigen var slutt var det klasseløse samfunn skapt og kaoset fullstendig. Ingen kunne rekne med noen fremtid. Det gjaldt bare å berge livet for dagen. All autoritet og disiplin var borte. Landet var terrorisert av bander, barn og voksne. I hæren var det militære befal avskaffet, alle var like og troppene ble ledet av «råd» av menige. På skolen satt smågutter med rifler mellom knærne og passet på at læreren underviste slik de ville ha det. Og Vestens demokrater jublet over at Zar-ens terror nå var brutt og det russiske folk fritt.

Da Russland på denne måten var kommet helt ned på bunnen, gikk Lenin igang med å bygge opp, og han lokket ikke folket med sukkerbiter. Han innførte en nådeløs jerndisiplin som presset folket sammen til den store viljeløse masse der uten protest, men bare med redsel så dødsengelen feie over landet og kappe ned alle som prøvde å komme seg opp av mudde-

ret. Nasjonalfølelse og privat eiendomsrett, befal og disiplin i hæren, fast ekteskapsordning og religion ble atter anerkjent som goder og på skolen satt ikke lenger ungene med rifler, men reiste seg når læreren kom og satte seg bare med hans tillatelse. Gangsterne fikk det ondt. De trodde den lovløse gyldne tiden skulle fortsette i all evighet, men Lenin sendte politi og tropper mot dem og skjøt dem ned. Voksne og barn. Barnebander på opptil titusener små villdyr forsvandt. Noen kom i barneasyler, andre havnet i likhaugen. Rettsak? Lenin smilte og strøk seg over skjegget. —

Det er sakyndige som mener Lenin ved sin død 1924 hadde tatt livet av 18 millioner av sine landsmenn. Så han fikk et fint minnesmerke, et flott mausoleum hvor også fine folk fra vesten møter opp og ærer den store døde. —

Lenin innførte «Proletariatets Diktatur»; hvilket betyr at han innførte diktatur over proletariatet, forklarer Peter Kleist i sin bok «Chruschtschow 50 km. vor Hamburg». I Lenins regjering var der ikke en eneste proletar. Alle regjeringsmedlemmene kom fra middelstanden, når undtas den berømte Dsjersjinski, sjefen for politiet. Han var polakk og tilhørte en velstående godseierfamilie. Lenin selv var advokat og sønn av en skoleinspektør. Det var denne lille borgerlige klikken som red frem til storhet på ryggen av det tålmodige russiske folk. —

Efter Lenin kom Stalin (1879 — 1953), sønn av en skomaker i Grusia (Kaukasias). Skomakerne utgjorde ikke noen adelsklasse i det gamle Russland hvor man karakteriserte en fyllick ved å si: «han drikker som tretti tusen skomakere!». Men da unge Lenin en tid gikk i prestelære er det kanskje riktig å si at han kom fra den lavere middelklasse.

Stalin var som kjent demokrat og Norges gode venn. Hvor er det forresten blitt av monumentet over ham?

Roosevelt sitter i bronse på \$kansen og Churchill er innført i Universitetes bøker som æresdoktor, mens Stalin hverken finnes i bronse eller i bøker. Han er nok glemt akkurat som Norsk-Sovjet-russisk forening som engang var et slikt hjertelig bindeledd mellom brødrene.

Stalin var en ordensmann og ville ta livet av folk på en skikkelig måte. Han innførte derfor «rettssaker» hvor de vettskremte, nesten ihjelpinte «forbrytere» tilstod alt mulig, fra tyveri, mord og voldtekt til opprør mot staten. «Forbryterne» var ikke en hvemsomhelst, men uten undtakelse folk som kunne tenkes å ville opponere mot lederklikken. Hovedanklager i disse uhyggelige sakene var riksadvokat Visjinski, Sovjets representant i «De Forenede Nasjoner» hvor han alltid ble mottatt med smil og hjertelig håndtrykk. Etterpå satt han nok på sengekanten inne hos seg selv og smilte hånlig ved tanken på de åndsforladte. Og han hadde god grunn til å smile. For Davies, en god venn av president Roosevelt, satt i Russland og hørte på prosessen og skrev tilfreds hjem at likvideringen av klassefienden var en hård, men nødvendig forholdsregel

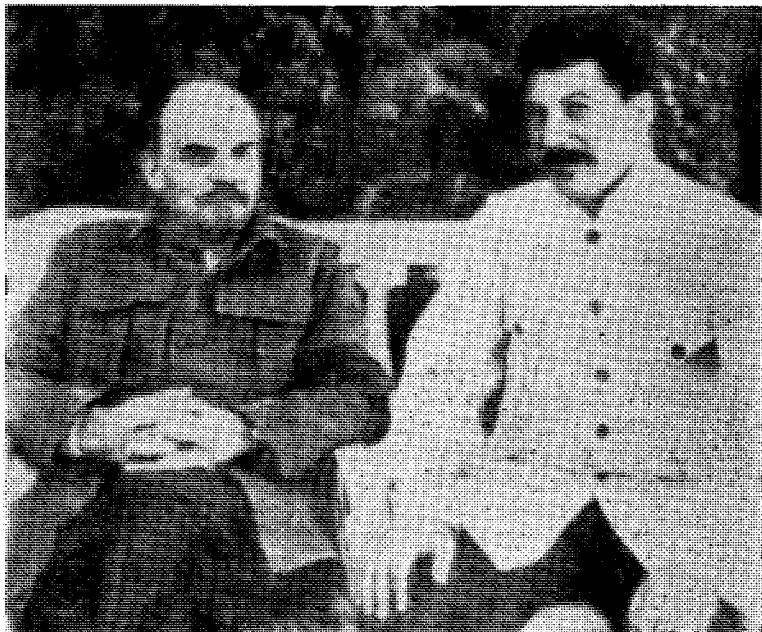
av en fornuftig stat.

Visjinski likte seg riktig godt i New York hos «De Forenede Nasjoner». Det var nesten som å være i Moskva. For organisasjonens første generalsekretær [var Alger Hiss, arg kommunist, men Roosevelts «rådgiver» og generalsekretær nr. 2 var Trygve Lie som av Trotsky ble betegnet som et verktøy for Komintern. Den 3. og nåværende generalsekretær er Hammarskjöld som har sagt at han ikke er kommunist, bare sosialdemokrat, og det er jo kanskje også en trøst.

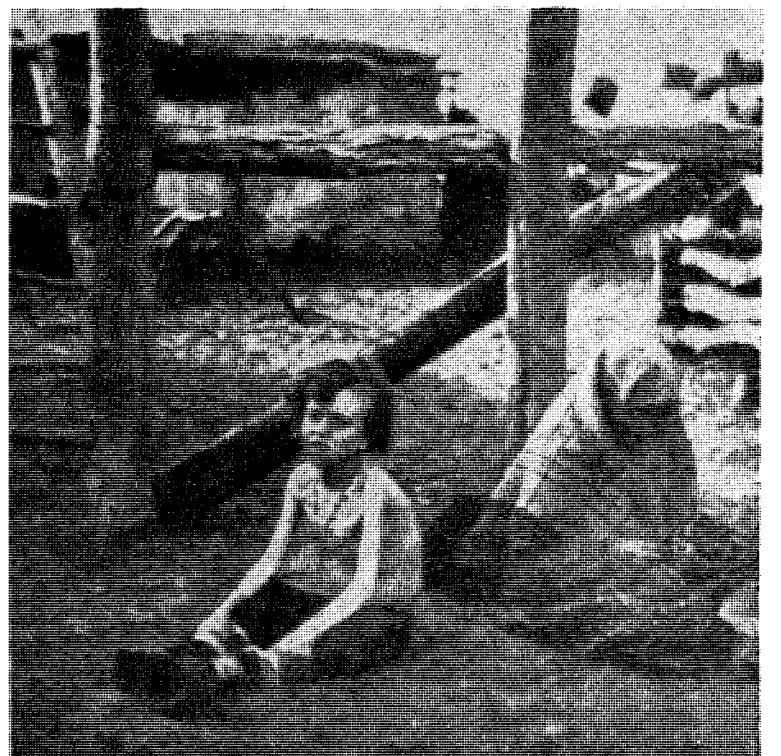
Stalins «renselsesaksjon», kamp mot bønderne og forflytning av hele folkeslag, hadde følgende resultater:

I parti, stat og kommuner ble der skiftet ut 500 000 personer. Av det gamle politiske byrå's 7 medlemmer forsvant alle undtagen Stalin som på denne måten innskrenket lederklikken til 1 mann og denne mann var Stalin selv. Revolusjonstidens Centralkomite, Lenins medarbeidere gjennom mange år, skrumpet inn fra 21 til 2. Av hærens 5 marsjaller forsvant de tre og halvparten

Fort. side 6

Efter Lenin kom Stalin

Da Russland på denne måte var kommet helt ned på bunnen —

SIEGFRIED:

Litt mere om den baktalte bataljon av I.R. 14

Som den danske eventyrer Ellinger og et par norske offiserer gjør til syndebukk for manglende krigslyst i en tåpelig krig

Hva bataljonen hadde opplevet før Ellinger traff på den

Den danske professor Tage Ellinger har ydet sitt bidrag til tyveårsminnet for den norske kamp som ble resultatet av Arbeiderpartiets og Venstres målbevisste ødeleggelse av det norske forsvar, en ødeleggelse som dessverre fremtredende norske offiserer ydet sitt bidrag til.

Indignasjonen er naturligvis stor i de kretser hvor en lever på eventyr og løgn. Slik utgangssituasjonen var, burde en heller være stolt over at norske soldater noen steder overhodet gikk i kamp istedenfor å forsøke å lage en slags finsk heltepos av en krig som ingen mening hadde og som derfor heller ikke kunde yde det nødvendige initiament til slike heltegjerninger hos sluttede avdelinger. Soldatene hadde utvilsomt følelsen av — slik som Ellinger også forteller at de hevdet — at dette var en tysk-britisk krig som ikke vedkom dem. Når de likevel delvis kjempet så var det fordi de nå engang var soldater, men det var for meget forlangt at de skulde vise noen begeistring i denne kamp, aller minst når de ble satt under kommando av en dansk eventyrer uten soldatutdannelse, som en på general Ruges anbefaling hadde hengt en norsk kapteinsuniform på.

— et veldig bevoktningsområde langs Pasvikelven

Ellinger var sikkerlig en tapper mann selv, det er ingen grunn til å tvile på det, men så var han også en eventyrer som sloss for eventyrets skyld og ikke for sitt land. De norske soldater som han uttaler seg nedsettende om, blant annet bataljonen av I.R. 14, hadde nok med eventyret i det daglige liv. De var fiskere og sjøfolk som året rundt med livet som innsats kjempet med hav og uvær for å fravriste naturen et kummerlig utkomme.

Storparten av de norske of-

fiserer som Aftenposten har mobilisert i forbindelse med Tage Ellingers bok med erindringer fra kampene i Norge, har gladelig sluttet opp om overfallet på bataljonen fra I.R. 14. Det er jo både lett og farefritt fordi denne bataljon stod under kommando av major H. Sundlo, som senere ble NS-mann. De kan også glede seg over at andre av befalet senere sluttet seg til NS, så bare skyt løs.

*

Men nå er det tilfeldigvis så at også undertegnede kjenner denne bataljon Sundlo fra tiden **umiddelbart før** disse hendelser, nemlig nøytralitetsvakten i Finnmark under den russisk-finske krig. Jeg hadde den ære å være kompanisjef ved bataljonen i denne tid, og førte også ved flere anledninger kommandoen over bataljonen. Og jeg får vel si som så, at det var høyst pussig at denne bataljon, som i over tre måneder under de hardeste forhold lå på grensevakt i Øst-Finnmark midt på svarte vinteren og med faren for krig med russerne hengende over seg hver dag, skulde vise seg som **dårlige soldater**.

Men, det kan være interessant å friske opp litt av denne bataljons forhistorie. Den er interessant på så mange måter.

Bataljonen ble mobilisert i begynnelsen av desember 1939 og ble satt opp i Mosjøen som 1. feltbataljon av I.R. 14. Dens oppgave var etter en kort oppsettingstid å overta vakt ved grensen etter den berømmelige Alta bataljon, som måtte avløses fordi den viste seg upålitelig og fraterniserte med de russiske overfallsmenn.

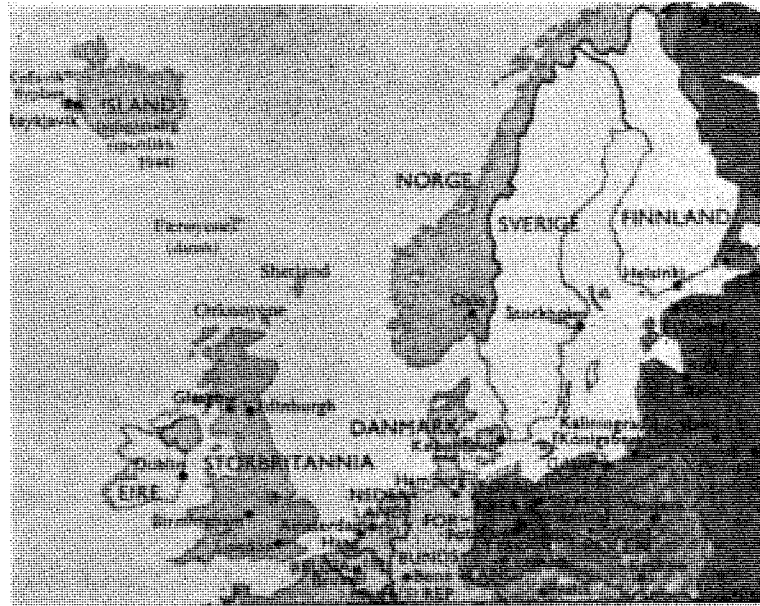
Da bataljonen var klar, skulde innlastingen for sjøtransport til Karlebotn skje grytidlig en morgen. Det var mørkt som en sekk på kaien og det var ikke ordnet med lys fra regimentets side. Hva verre var, var at 6. divisjon (stabssjef Lindbäck-Larssen) hadde arrangert sjøtransporten på en skandaløs måte. Det var ikke plass ombord til alle soldatene, og forholdene var så primitive som de kunne få blitt tiltross for at det ikke var noen fornuftig militær grunn til å sette hele bataljonen i fare, og tiltross for at divisjonen hadde prestert en lignende planleggelse under divisjonsøvelser høsten iforveien.

Disse forhold utnyttet så

Forts. side 7

H. EGEDE NISSEN:

DEN ENGELSKE LØVE

Som så mange nordmenn har jeg engelsk blod i årene. Min oldemor var av den store klan Armstrong, som i hundrer av år gjorde «the Border», grenselandet mellom England og Skotland utrygt for den engelske krone, særlig i dronning Elisabeth den førstes tid. Så jeg har vel fått i arv å se med en viss skepsis på engelsk politikk, særlig utenrikspolitikken.

Det som ofte forbauser meg når jeg taler med ellers opplyste folk, er at hvor det gjelder engelsk historie, er de rene ignoranter. Men det skyldes vesentlig historieforskningen i den høyere skole, hvor sannheten om engelsk aggresjon er tabu. Selv blant folk som har fått føle rovdiret England på kroppen, først 8. april 1940, da de små nasjoners beskytter førte sin krig for gullet mot Tyskland «inn på norsk område» som Koht sa, der nest ved avtalen av 16. mai 1944 med Nygårdsvold om fengsling og straff over de nordmenn som var fiendtlig overfor de alliertes sak d.v.s. bl.a. England, tross Norge i k k e var alliert. Forsåvidt kan man anse landssvikanordningen som utslag av engelsk kolonialpolitikk vis a vis en satellitregjering.

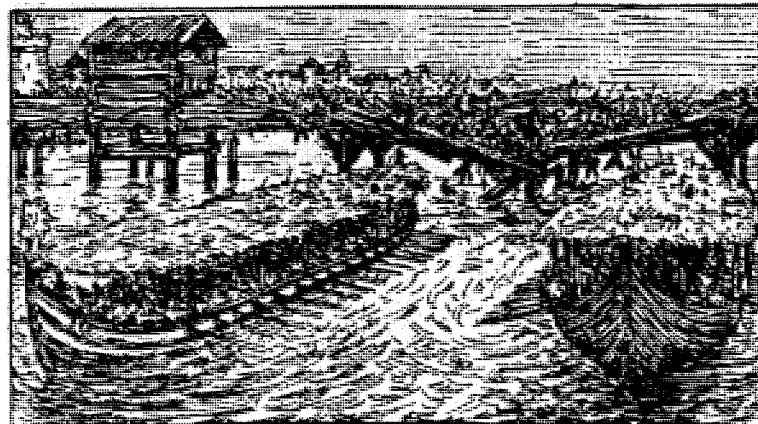
Nå heter det: England har vistnok ført 200 kriger i 300 år og boerkrigen og Kjøbenhavns bombardement i 1807

var en skitten historie, men når unntas fjaskoen ved Suez i 1956, så har England i de senere årtier vært en fredens engel uten plett og lyte. Tenk det Hedda! Regningen kan ikke lyge, sa gutten, han regnet ut at han var eldre enn far sin. For denne myten om det fredselkende England er like lite sann som myten om det tyske overfall på Norge 9/4 1940.

Som alle vet og som Johan Scharffenberg har dokumentert i «Morgenbladet» var det England som overfalt Norge 8. april 1940 (og her er Koht også hjemmelsmann), hvorpå Tyskland gikk løs på England som hadde gjort Norge til krigsskueplass dagen før, hvis vi ikke skal like godt datere krigen i Norge fra Altmark-affæren 16/2 1940, da «Cossack» etter Churchills ordre bordet «Altmark», langt inne i en norsk fjord og skjøt norsk nøytralitet i filler med sine kanoner. Dette var jo forsåvidt et døme på engelsk «fredsvennlighet» og beskyttelse av de små nasjoner. Så hyklet da England også omsorg for Norge da engelskmennene brøt norsk nøytralitet og krenket vår suverenitet den 8. april 1940 under påskudd av at man hadde en høyere legitimitet til å bryte folkeretten i folkerettens og de små nasjoners interesse.

Lat meg få gjøre Sir Staff-

Forts. side 6

Norske vikinger bryter London bro (illustrasjon fra Snorre)

«Som man reder —»

(Forts. fra s. 4).

av hærens offiserer over majors grad ble fjernet.

Tusener tyske, franske, bulgarske og andre utenlandske kommunister som hadde søkt tilflukt i Sovjet-Unionen ble likvidert. Sovjet likte dem ikke. «De er kryssning mellom rev og grevling», sa Visjinski. Det antydes fra sakkyndig hold at der omkom flere tyske kommunister i Russland enn Hitler greide å ta livet av, formentlig 3.000.

Av forflytninger kan nevnes at de 300.000 Krim-tatarer ble tvangsevakuert fra det sollyse Krim til et strøk nordfor polarcirkelen. Samme skjebne rammet noen hundre tusen Kaukasiske fjellfolk. Føyer man så hertil at Stalin etter sigende egenhendig tok livet av sin første kone, kanskje av irritasjon over at hun var døpt Halleluja, må man tro at han døde som en lykkelig mann. Og vestlige demokratier sendte kondolansetelegrammer til det gråtenne Kremli som hadde mistet «landets elskelige far» og «barnas gode venn».

Lenin — Stalin har i forening skapt det nøysomme, hardføre, dyktige og tapre men viljeløse folkehav som under ledelse av en liten klikk idag er en dødelig fare for Vesten.

Vesten skjønte ikke hva det betydde da marsjall Tsjukovskij under rettssaken mot ham erklærte:

«Jeg erkjenner mine feil, har fullstendig forstått dem og gir partiets sentralkomiteé mit ord på fullt og helt å ville kvitte meg for de hos meg forefundne mangler!»

Når Vesten ikke forstod at denne marsjall ikke hadde noen vilje, forstod Vesten naturligvis heller ikke betydningen av at hundre tusener russiske soldater ganske fromt marsjerte rett mot de fiendtlige linjer og lot seg meie ned, 6-8-10-12 bølger etter hverandre. «Fatalisme» vrøvlet Vesten, akkurat som om det er fatalisme å begå selvmord. Muhammeds fatalistiske krigere er ialfall ikke kjent for sin villighet til fromt å vandre inn i paradiset. Det er tvert imot berømt for den iver hvormed de alltid strødde rundt seg med nedhuggede kristne.

De russiske stakkarne var nok ikke fatalister, men ulykkelige mennesker som var fanget inn i systemets nådeløse klo og kjemisk renset for egen vilje. Dette skjønte ikke Vesten, og derfor jublet det i sky over marsjall Stalins militære geni og hans troppers fenomenale tapperhet.

Når Sovjetunionen idag er

så sterk som den er skyldes det ikke minst demokratene som har hjulpet Sovjet økonomisk, politisk og militært. Uten Vestens hjelp ville der idag ikke vært noe Sovjet. Men tyskerne var så klar over Sovjets vesen at tusener tyske kommunister fulgte Hitlers ordre og kjempet til døden på fronten i øst. Der var ferre desertører i Hitlers armeer enn i keiserens under første verdenskrig, og mens neppe en eneste russer løp over til Napoleon, løp der i hundre tusener over til Hitler. (Peter Kleist).

Nasjonenes skjebne er som menneskenes. De fødes, vokser, lever, kommer i forfall og dør. Sovjet-Unionen er en av de mange nasjoner, en av dem som aldeles ikke er i forfall, men som gror, vokser og brer seg så naboen triller i grøfta på alle kanter. Dens beste våben er Vestens kortsyn. Hør f. eks. hva Harry Hopkins (1890—1946) skriver i sine memoarer. Han var under siste verdenskrig president Roosevelts personlige rådgiver og øvet betydelig innflytelse på presidentens utenrikspolitikk. Etter Jalta-konferansen i februar 1945 skriver han:

«Russerne har bevist at de kan være fornuftige og stortenkte. Presidenten som alle vi andre nærer ikke minste tvil om at vi skal komme godt ut av det med dem og at vi vil kunne leve fredelig sammen med dem i all tenkelig fremtid».

Om Spania skriver Hopkins:

«President Roosevelt skrev i sit politiske testamente: Vi vil ikke at noe folk i verden skal bli slavebundet av en totalitær regjering. Jeg mener helt enkelt at den vestlige verden ikke er stor nok for vårt demokrati og — la oss si — herr Franco i Spania.

— Verdenskommunismens beste våpen mot Vesten er ikke atombomben, men undergravningen, uthulingen, bløtgjøringen av Vestens moral, tenkesett og motstandskraft. Der arbeides etter samme linje som i Russland: Menneskeheten skapes om til en viljeløs masse som kan ledes lett av en liten klikk. Alle som kan tenkes å ville opponere ryddes vekk. Og verdenskommunismen er nådd langt. For verdenspressen og meget annet støtter Sovjet trutt og godt ved å angripe kristendom og moral, den ekte kunst i litteratur, maleri, billedhoggervirksomhet og musikk, fascister, nazister, NS-folk, frontkjempere og ikke minst tyskerne, alle disse som utgjør den stride hær som ikke vil

Den engelske løve

(Forts. fra side 5).

fords Cripps ord ved et høve til mine egne: «En kan bare kaste ett blikk på det engelske imperiums historie for å senke sitt hode i skam over å være brite!»

Og jeg må få citere Viscount Morley — engelsk minister i 1914: «John Bright sa engang: Innenfor det britiske kabinets fire vegger er de største forbrytelser og dårskaper begått».

Gaitskell sa omtrent det samme om Edens Suezpolitikk. Og Lord Hankey er i sin bok: «Politics, Trials and Errors» like streng. Det er en bok som alle anglofiler bør ha på nattbordet. Såvidt jeg vet, er Lord Hankey av jødisk byrd. Han var med i regjeringen i 1939, da England erklærte Tyskland krig. Jeg er enig med denne herre.

England overfalt i 1939 Tyskland, Norge likeså i 1940 ifølge Lord Hankey i det engelske overhus i 1950, hvor han understreket Winston Churchills beryktede ord at «England provoserte Hitler til å begå den strategiske bommert å angripe Norge».

Denne provokasjon ble en av de mange pinner til Eng-

bøye kne for Baal —

Siste nummer i Sovjet-propagandaer er agitasjonen for total nedrustning, noe som har henrykket en mengde velmenende mennesker der ikke er oppmerksomme på at det for Sovjet er politisk umulig å avruste. De fleste vestlige stater kan avruste, fordi de ikke har livsfarlige naboer og fordi politiet kan opprettholde den indre ro og orden. Men Sovjet kan ikke, selv om dets politi i høy grad har karakteren av militæravdelinger. Sovjet må ha tropper til å slå ned indre uro med, og tropper til å få satellitt-statene til å holde seg i skinn. Styrken av disse tropper er ifølge Peter Kleist: Sovjet-Unionen: Minst 15 sikkerhetsdivisjoner og 20 grensedivisjoner. Tsjekoslovakia: 6 sikkerhetsbrigader og 9 sikkerhetsregimenter.

Polen: 40 000 mann sikkerhetspoliti og 30 000 mann grensepoliti.

Bulgaria: 80 000 mann sikkerhets- og grensepoliti.

Albania: 20 000 mann sikkerhetspoliti og 5 bataljoner grensevakt.

Alle vet at disse avdelinger ikke kan dimitteres. I så fall ville Sovjet-Unionen gå i oppløsning. Men alle vil også være klar over at er Vesten avrustet vil bare noen få russiske politiregimenter være nok til å feie Vesten ut av historien.

lands likkiste og er en faktor blant mange til at den hvite mann har mistet sitt ansikt i den kulørte verden.

Men alt dette hører til barnelærdommen idag som de truismer de er, at England fra å være en verdensmakt er redusert, som «Manchester Guardian» sa det, til en meget stor makt, som ikke lenger vil være en snill gammel bestemor for all verden.

Det er en sannhet, som atter er blitt bekreftet at man kan seire seg til døde.

Når noen derfor synes å mene at England fører en klok kolonipolitikk, som i tur og orden gir Afrikas stammer anledning til å starte frie stater under nasjonale regjeringer, så er dertil å si at det hele er en dyd av nødvendighet. Nødvendighetens lov tvinger til en slik politikk som gjør den gamle doktrine til skamme, at England alltid vinner siste slag.

Det var noe av en sann spådom Christian Skredsvig uttalte i 1908: «Men hvem garanterer meg at ikke England politisk sett verdens største oseandamper idag, ikke innen trediva år er havart og jobber om som Europas kulllekter?»

Vi kjenner alle til Henrik Ibsens aversjon mot England, hvis handelspolitikk og business metoder han håner i Peer Gynt og som fikk sin klimaks i den berømte setning i et brev til Magdalene Thoresen 1865 fra Roma: «Min lille gutt skal med min gode vilje aldri komme til å tilhøre et folk, hvis oppgave er å bli englendere istedetfor mennesker». Ibsen tenkte vel da mellom annet på Lord Palmerstons utsagn: England har evige interesser, men skiftende venner. Og ikke mindre tenkte han vel på den engelske «balance of power»-politikk som evig og alltid gjøder Europas jord med blod og svette og tårer og fikk ungdommen i fellesgrav greit og ekspedit. Og her kommer det viktigste moment til at England alltid har vært en motstander av rettsorden på havene. Som Ibsen i Terje Vigen malende skildrer det: Engelske skibe stengte hver havn, i landet var misvekst og nød. Nå for øyeblikket er det Island som får føle bulldoggens tenne. Men for probritiske nordmenn synes dette å være i sin orden, akkurat som overfallet på Norge 8. april 1940. Og samme året gikk England til invasjon og okkuperte Færøyene, Island og store deler av Hellas, størstedelen av Iran (Persia), idet de satte shahen i fengsel. Videre husker vi bombardementet av Oran og Dakar, hvor det gikk tusener av

franske sjøfolk med og en stor del av den vennligsinnede franske flåte og last but not least okkuperte England den store øy Madagaskar, halvannen ganger så stor som Norge.

Jeg vil avrunde denne oppramsing av ofre for engelsk aggressjon i den siste tid med å peke på, hvorledes England i tredveårene utvidet sitt protektorat Aden på bekostning av sultanatene Yemen og Hadramaut, så protektoratet svellet ut fra 4200 kvadratmiles til hele 19.000 for så endelig i 1936 å omfatte det tidobbelte av den opprinnelige annekasjon. Man fristes til å si med Hamsun: Man må bare ikke genere seg.

Jeg vil i farten nevne noen tragedier i forbindelse med Englands solnedgang, som Farmand kaller det - Malaya med avsvide landsbyer, Kenya med konsentrasjonsleire for 30—40.000 «mau-mau», tortur og andre misligheter, som dagspressen har protestert livlig imot for få år tilbake. Og blodveiene på Kypros ikke å forglemme.

Man må uvilkårlig minnes dikteren Bernhard Shaw som i sitt skuespill «The Corsican» lar Napoleon si: «Som den store forkjemper for frihet og nasjonal uavhengighet erobrer han (England) den halve verden og kaller det kolonisering. Når England trenger et nytt marked for sine Manchestervarer sender han en misjonær ut for å lære de innfødte fredens evangelium. De innfødte slår misjonæren ihjel, englenderne griper til våpen for kristendommen, slåss og erobrer landet i dens navn og tar markedet som lønn fra Himlen».

Den fine satire og den bitre ironi i denne replikk kan kun den gi et så malende uttrykk for som kjenner Englands saga ut og inn og som med irerne har følt på egen kropp Englands calvinske materialisme og brutale mangel på respekt for coloured people, natives and foreigners. Man har levet i splendid isolation på sin øy. Til boomerangen kom i retur og England er som det heter «between the Devil and the deep Sea». «Men nå er glade, skjønne dager i Aranjuez ugjenkallelig forbi. Imperiet går sin oppløsning imøte, nådeløst og uten opphold. Og dette kan engelskmennene spesielt takke en enkelt mann for, nemlig Winston Churchill.

Og ved Themsens bredder går de gamle slekter og drømmer om forna dager og hylder sin bøddel. Aldri har en enkelt gjort så meget ondt for så mange.

Og her vil jeg tilslutt komme med en liten bekjennelse:

Det er noe heroisk og stor-

Den baktalte bataljon

General Audet beretter

(Forts. fra side 5)

de kommunistiske agenter, som i ly av mørket og vanskelighetene møtte opp på kaien og oppfordret soldatene til å gjøre mytteri og til «ikke å slåss mot våre russiske brødre». Det lykkedes bare å få ombord omtrent 2/3 av bataljonen, mens resten måtte sendes etter med en annen båt noen dager senere. Det var stormfullt vær under hele sjøtransporten, selv disse trenede fiskere fra Nordland led alle sjøsykens kvaler sardinlagret som de var nede i lasterummene. Også en stor del av utrustningen, som måtte stues på dekket, gikk overbord under uværet.

Da bataljonen endelig var samlet igjen på bestemmelsesstedet, Karlebotn innerst inne i Varangerfjorden, skulde den gis en nødtørfert militær oppfriskning før innsatsen ved grensen. Imidlertid måtte dette, iallfall for mitt kompani vedkommende skje uten skiutstyr tiltross for at sneen lå meterhøy og det næsten ikke fantes oppkjørt vel. Da skiutstyret endelig ankom viste det seg at ikke en eneste mann av kompaniet hadde gått på ski før — og noe lignende var vel forholdet ved de andre kompanier. En måtte altså gå igang med å forsøke å lære dem opp såpass på den ukens tid en hadde til disposisjon at de iallfall kunde bevege seg på flat mark.

Ved nyttårstider ble bataljonen så overført til Kirke-

slagent over den fornemme måte hvorpå englenderne tar imot historiens dom og åpent gjennom benådede menn som Lord Hankey, Veale, Kings Hall, Ponsonby og tutti quanti går frem i kordøren. Det skal karakter og fantastisk ærlighet i store kvanta til det. Og det forteller ikke litet om toleranse og åndsfrihet hos det store flertall, at mindretallet — opposisjonen — nyter stor respekt enten det er i Hyde Park eller i House of Lords.

Det blir noe av et tomrom etter dette verdensrike med sin rike kultur og sine store bragder, sin stolte historie, sin politikk, sine feil og rettsprøver; for å sitere Lord Hankey. England er i sannhet blitt et verdig fattighus.

Og når alt kommer til alt er jo England germanske stammers land. Her finner vi West-Sax, East-Sax og Middle-Sax. Og vikingene har satt sitt dype spor etter seg. Derfor er det vemodig å minnes en tysk soldatervise som det gikk troll i ord: «Hir halten Gericht, ein Weltreich zerbricht.

H. Egede Nissen.

Ellinger i norsk kapteinsuniform 1940

nesområdet og fikk et veldig bevoktningsområde langs Pasvikelven. Det var nesten hele tiden omkring 30 kuldegrader og soldatene var forlagt i noen elendige bordhytter — forsåvidt som de da ikke lå ute i stillinger slik som i den siste hektiske uke. Ellers fikk bataljonens befal vite straks ved ankomsten at forsvarssjefen hadde fått beskjed fra forsvarsdepartementet om at en anså situasjonen meget alvorlig. Disse soldater som var uvant med vinterforhold av denne art og som aldri hadde gått på ski før, måtte nå i den strengeste kulde, dag som natt uten nevneverdige avløsningsmuligheter avpatruljere grensen. I det fjerne hørtes kantonorden og de russiske soldater i sine lange kapper foretok seg de forunderligste ting på den annen side av elven, som på sine steder var ganske smal. Ingen av guttene sviktet under disse forhold eller gav uttrykk for noe slags defaitistisk syn. Det var vel også derfor de ble liggende der i måned etter måned uten avløsning. Hva dette betydte for de enkelte forstår en kanskje best når en tenker på at de måtte gi avkall på å delta i de fiskerier som hele deres økonomi hvilte på.

Midt under denne vakt-tjeneste, kom det så beskjed fra myndighetene i Oslo til forsvarssjefen om at det var planlagt et kommunistisk kup med utgangspunkt i Alta. Bataljonen fikk ordre om nærmest å innrette seg i en pinnsvinstilling, med vaktlinje ved grensen mot russerne og innad rundt egne depoter for å hindre at kommunistene ved et kup satte seg i besiddelse av våpen og ammunisjon m. v. En hyggelig situasjon. Men det var ikke tegn til svikt hos denne bak-

talte bataljon Sundlo som siet i kulde og lus i vintermørket.

Forøvrig ble det snart klart at en krise nærmet seg. Norske sjøoffiserer fortalte at det lå en stor britisk flåte utenfor kysten — vel for å delta i den planlagte landsetting av fransk-britiske tropper 12. mars. Samtidig var det en tydelig aktivitet å spore på russisk side. Det ble bygget ut artilleristillinger og det ble hugget ut gater i skogen ned mot Næverskrukkbukta — det ble antatt å være fremkomstgater for panservogner som det hadde lykket russerne å få frem også til disse øde trakter. Samtidig ble det gitt ordre om å inndra enhver permisjon, selv til Kirkenes. Det ble innskjerpet den ytterste påpasselighet, det ble i nattens mulm og mørke lagt ut sprengladninger under isen på Næverskrukkbukta for å sprengne råk i tilfelle angrep med panservogner og alt ble forberedt til veisprengninger m. v. Forberedte kampstillinger ble holdt konstant besatt. Alle forstod at spørsmålet om krig og fred vippet på knivs-eggen og at en avgjørelse vilde falle i løpet av noen dager. Men det var ingen svikt å spore hos bataljon Sundlo. Den var rede til å slåss mot en eventuell russisk angriper med det primitive utstyr de hadde. Noen kamp mot en eventuel britisk-fransk landsetting var det ikke tatt sikte på fra forsvarssjefens side — antagelig etter ordre fra Oslo.

Det var på dette tidspunkt den fredsslutning mellom Sovjetsamveldet og Finland kom som det er all mulig grunn til å anta skyldes påtrykk fra tysk side etterat Quisling hadde gjort henvendelse til Hitler. Dermed falt i første omgang den britisk-franske landsetting, som var planlagt til 12. mars bort, idet påskuddet med hjelp til Finland ikke lenger kunne opprettholdes.

Efter fredsslutningen ble så bataljonen Sundlo avløst av trønderbataljonen Bøckman. Bataljonen av I.R. 14 hadde ikke vært demobilisert mere enn ca. 14 dager da hendelsene 9. april inntraff og bataljonen påny ble mobilisert. Og så fikk den altså 14. mai attest av den danske kaptein Ellinger for at den ikke vilde slåss. Soldatene syntes dette var en krig som ikke vedkom dem, sier Ellinger.

Jeg har intet kjennskap til hva denne bataljon gjorde under felttoget i Norge — jeg var frabeordret avdelingen 1. april — men jeg nekter å tro at denne avdeling ikke bestod av like gode og like tapre soldater som andre. For mitt kompani vedkommende, var det greie og ærlige karer, fis-

kere ute fra Vega og Tjøtta som året rundt ellers satte sitt liv på spill under fiske og kamp med havet. Hvorfor skulde ikke disse gutter være verdt en dansk eventyrer i norsk kapteinsuniform?

Det er også overflødig å tilføye at major Sundlo som bataljonens sjef i hele den tid jeg her har omtalt, viste seg som en ansvarsbevisst, rolig og handlekraftig norsk offiser og bataljonsfører.

«Jeg er ikke morder»

Jeg nevnte foran at også danskene er missfornøyet med Ellinger, og det har nå sin spesielle grunn, for så mye offiserer ble iallfall denne Tage Ellinger mens han trasket rundt med norsk kapteinsuniform, at han begynte å se tingene som offiser og ikke som en ansvarsløs overtreder av alle de krigsregler som sivilisasjonen har bygget opp gjennom de siste århundrer. Da han ble oppfordret til å være med på å organisere en dansk motstandsbevegelse, svarte Ellinger ifølge sitt opprinnelige manuskript, som de danske aviser gjengir: — Jeg er offiser og ikke morder. Da han fikk forståelsen av at dette ikke vilde bli særlig gunstig mottatt, rettet han det til: — Jeg er offiser og intet annet.

De danske aviser har underkastet Ellinger et slags tredjegradsforhør for å skaffe motstandsbevegelsen oppreisning, men professoren er standhaftig og sier bl. a. følgende kloke ord, som vi skulde ønske norske offiserer tok som utgangspunkt i sin gjerning: «Den rette tid og sted var den 9. april ved grensen og i havnene, men det ble alt sammen forpasset. Selv i krig er det lov, og den lov yder en ganske visst mangelfull beskyttelse av sivilbefolkningen, men brytes den eklatant ved at sivile deltar i kampen, da nedkaller den med rette represalier av den hardeste art. Det er meget utmerket, å være modig, men man burde helst ikke la andre betale for tilfredsstillelsen av sin kamplyst. Det er kanskje ikke så rart at sluttresultatet ble en så stor skuffelse for mange frihetsskjempere».

Den frittalende Tage Ellinger forteller forøvrig også noe om engelske soldater, som det kan være grunn til å merke seg i et land hvor alt ubehagelig lett og lekende fjernes fra hukommelsen. Vi vet hvorledes de tyske soldater oppførte seg i Norge. Her forteller Ellinger hvorledes det var med de engelske han traff på: «Da jeg gikk ut på en inspeksjonsrunde, satte jeg en

(Forts. fra side 2).

ralen var fornøyet med tropenes holdning og utrustning. I sin tale til soldatene sa han til slutt: «Men så gjelder det også å åpne en ny krigsskueplass».

Den 1. mars konfererte Ironside med Gamelin i Vincennes og man ble enig om å gå til aksjon den 12. mars. Så kommer meldingen om finnenes kapitulasjon. Den 14. mars får Audet beskjed om at ekspedisjonen må utsettes ytterligere. Dagen etter får han endelig beskjed om at foretagendet må avskrives. Alpejegerbataljonen blir stilt i reserve. Men allerede den 3. april får Audet beskjed om at «Operation Avonmouth» igjen er aktualisert. De allierte har protestert overfor den norske og svenske regjering mot jernmalmleveransene via Narvik til Tyskland. Så kom tyskernes overraskende landgang i Norge den 9. april og dermed måtte alle planer kastes om. Den britiske general Mackay ble utnevnt til sjef for den nye Narvikoperasjonen og dro med en krysser til Harstad for å rekognosere. Den 13. april fikk Audet fra den engelske generalstabssjef, general Derking, vite at Sverige og Norges ministre i London hadde meddelt at en landstigning av allierte tropper i Narviktraktene ikke kunne gjøre regning med umiddelbare understøttelse. I Narvik ville de allierte bli til liten hjelp. Sverige kunne bli angrepet når som helst. De betydelige tyske styrkene i Trondheim tydet på invasjon i stor skala. Terrenget der var vel egnet til fremstøt i retning mot Østersund, Stockholm eller sørover mot Oslo. De allierte hadde derfor nå bestemt seg for en virkelig kraftinnsats konsentrert om Trondheims-traktene. Foretagendet ble også satt i gang etter den detaljplan som var utarbeidet for landgang i et vennligsinnet land. Resultatet av de alliertes aksjoner langs Trondheimsfjorden er vel kjent. Alpejegerbrigadens tap ble ikke mer enn 14 mann.

soldat med opplantet bajonett som vakt utenfor døren med ordre om ikke å slippe noen innenfor. Da jeg en times tid senere kom tilbake fant jeg huset fullt av berusede engelske soldater. I rummene, som før hadde vært vakre og rene, så det nå forferdelig ut. Men ikke nok med det. Skuffer og skap var åpnet og hvis de hadde vært avløst var de brutt opp med bajonettene. Sølvttøy og mandoliner og andre gjenstander var fordelt som suvenirer».

SIEGFRIED.

REDDET QUISLING - - ?

(Forts. fra s. 1).

Denne undskyldning var Finnlandskrigens. Og Finnlandskrigens sluttet akkurat 12. mars. Det var denne fredsslutning som reddet både Norge og Sverige fra krigens og undergangen.

Men Churchill gjorde hva han kunne for å hindre fredsslutningen. «Selv reiste Churchill 11. mars til Paris for i siste øyeblikk å hindre den finsk-russiske freden. — Sammen med Daladier erklærte han overfor den finske sendemann at om Finnland var enig, ville Vestens foretagende øyeblikkelig bli satt i verk. Norge og Sverige ville ikke mer bli spurt, bare underrettet». (Maseng 1905 og 1940, side 214).

I denne Finnlandskrigens er det at Quisling gjør sin store politiske innsats.

I ikkeangrepspakten mellom Tyskland—Russland var det satt opp en hemmelig avtale av 23. august 1939.

Punkt 1 i denne avtale gir Russland rett til å betrakte Finnland som russisk interesseområde. Det var sikkert en stor politisk feil fra Hitlers side å gi russerne slike rettigheter. Finnland hører Norden til, og avtalen måtte skape forviklinger i Norden.

I desember 1939 fikk Quisling anledning til å treffe Hitler. Samtalen kom inn på Finnland. Quisling legger her frem for Hitler sitt syn på Finnland og klargjør for Hitler at Finnland er et nordisk land. Inntil da har sikkert Hitler betraktet Finnland som en løseven russisk provins. Det fremgår både av samtalen og av den hemmelige pakts ordlyd. Jeg siterer en paragraf av den: «I tilfelle av territorial og politisk omorganisering i de områder som hører til de baltiske stater (Finnland, Estland, Latvia, Litauen) skal Litauens nordlige grense representere grensen mellom Tysklands og Sovjet-Samveldets innflytelsesområder».

Det fremgår tydelig at Hitler har sett på Finnland som en baltisk stat.

Da Quisling hadde endret hans syn her, så endret også Hitler hele sin politikk overfor Finnland.

Det kan ikke sies så bestemt fra hvilken dato Finnlandspolitikken endret seg, men allerede høsten 1940 hadde tyskerne tropper i Finnland stikk i strid med den hemmelige avtale.

Quisling mener selv at han har fått Hitler til å forstå Finnlands betydning for Norden, og at han således indirekte er årsak til fredsslutningen mellom Russland og Finnland den 12. mars 1940.

Jeg siterer her fra Quisling-saken side 574: Quisling sier: «Jeg tillot meg også å nevne det finske spørsmål etter at

Hitler hadde omtalt den fryktelige skjebne som var overgått Polens østlige provinser, og som Polen etter hans mening selv var skyld i. Finnland hadde han heller ingen sympati for etter den utakknemlighet som Finnland hadde vist Tyskland for hjelpen 1918. Jeg innvendte at dette gjalt ikke hele det finske folk, at Finnland var et nordisk land med nordisk kultur, et bolverk for Norden, og at det finske folk uten tvil var et folk som både fortjente og var egnet til å føre en selvstendig nasjonal tilværelse.

Jeg bad ham derfor inntrængende om å anvende all sin innflytelse for å få istand en rimelig ordning mellom Finnland og Russland. (Tyskland og Russland sto som bekjent dengang sammen). Jeg fikk også senere et par innflytelsesrike tyskere til å gjøre forestillinger i samme sak.

Jeg må anta at denne min intervensjon til fordel for Finnland har vesentlig bidradd til å få en rimelig slutt på vinterkrigen 1939—40, hvilket var av avgjørende betydning for Norges fred og sikkerhet».

Går vi ut fra at det var Quisling som endret Hitlers syn på Finnland, så må vi også gi Quisling æren for at vi unngikk den fryktelige skjebne som hadde overgått hele Skandinavia hvis de allierte hadde gått i land her med 150.000 mann den 12. mars 1940.

Da hadde vel russerne fått det «ærefulle hverv å frigjøre Skandinavia også».

Men hvorfor nevne dette i dag? Dette er da gamle saker? Nei, langt fra. Skandinavia står igjen foran et nytt 12. mars.

Engelskmennene har vi allerede her. Deres plan av 12. mars 1940 er lyktes. Norge er et «alliert» protektorat. Om ganske kort tid er Brandenburg — Prøyssen igjen en selvstendig stat i allianse med Russland. Er det ganske utenkelig at disse stater blir enige om å dele Skandinavia? Og kan engelskmennene forsvare oss bedre idag enn i 1940?

Men en ting er sikkert. — Neste gang er det ingen Quisling som redder Norden.

Gud sender ikke redningsmenn to ganger til et så tvers igjennom utakknemlig folk som det norske.

O. K.

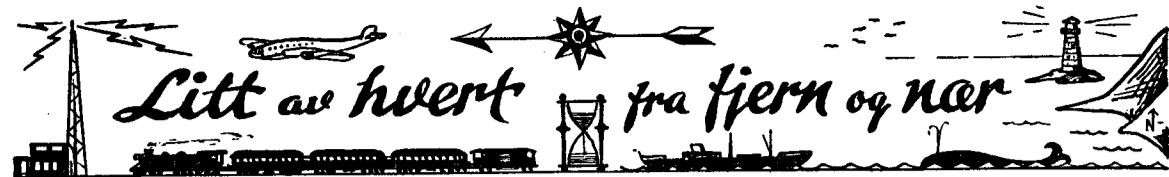
Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

HAKEKORSPROVOKASJONENE

Vi har tidligere nevnt at en rekke utenlandske aviser har lagt frem beviser for at hakekorsprovokasjonene er iscenesatt fra den annen side av jernteppet. Det kanadiske blad «Nordwesten» legger således frem forskjellige anvisninger fra Pankow-regimet, blandt annet en av 3. januar 1960 til studentene ved Humboldt-universitetet i Øst-Berlin. I denne anmodes studentene om i aftentimene å begi seg til Vest-Berlin for der etter omstendighetene å hisse opp befolkningen for eller mot jødene. Sluttsatsen i oppropet lyder: «Slå den imperialistiske Bundesrepublikk hvor dere treffer på den. Ethvert middel er godt i den for-delse».

JAPANSKE FASCISTER

Da Adenauer kom til Japan fikk han en mottagelse som han vel ikke satte synderlig pris på, den gamle frankofile separatist. Japanske fascister tok mot ham med vaiende hakekorsfaner og Heil-rop. I et flyveblad ble han betegnet som «en stor kamerat i den internasjonale antikommu-

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

TANNINNSÆTNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Averter i Folk og Land!

Har du skaffet en ny abonnent?

nistiske front». I flyvebladet, som ble spredt i stort antall i det øyeblikk Adenauer steg ut av flyet het det videre at «de store patriotiske partiene er rystet over bakvaskelsene av nazistene og Hitler i den fri verden». Det er ingen annen enn det norske blad «Friheten» som meddeler dette og bladet bringer også et bilde av mottagelsen, som synes å bekreftede meddelelsen.

MELLOM BRØDRE

Både Arbeiderbladet og Friheten har hatt forhåndskommentarer til 9. april. Det første antyder nokså sursøtt at kommunistene etter en tids forløp også deltok i «frihetskampen». Til dette svarer da kommunistbladet med å henvise til riksrådsforhandlingene, «som gikk så langt at disse folkets første tillitsmenn også gikk med på å avsette konge og regjering (fryktelig i en kommunist øyne!), til fordel for et «riksråd» hvor også nazister skulle ha plass. Arbeiderbladet hørte selv med blandt dem som støttet disse forhandlingene, og krevet at kongen og regjeringen skulle tre tilbake. Slik hersket forvirringen inntil tyskerne selv slo spillet over ende». Når bladet minner om dette, sier det selv, så er det «fordi Arbeiderbladet nå ser ut til å ville gjenoppta en smusskasting mot de norske kommunister som vi ikke vil tåle». For vår del synes vi ikke det er noe å slåss om, for begge to har naturligvis rett. Gå bort og forlik dere, skabbhalser!

TAUTREKKINGEN OM ODER-NEISSE-GRENSEN

Det ser ut til at eftertankens kranke blekhet begynner å innfinne seg hist og her. Etter at nå både de Gaulle og engelske politikere har antydnet at Oder-Neisse-linjen er en kjennsgjerning som det ikke kan rokkes ved, skriver en avis i Stuttgart og viser til at Sovjetsamveldet er seg bevisst at det nå er den eneste makt som kan skape en rettferdig grenseløsning i øst. Det polske emigrantblad «Wiadomisci» i London fremholder da også at Polen idag må regne med den mulighet at Kreml på bekostning av Warzava kan kjøpe tyskerne. Hvis Krustsjov ser en mulighet til å vinne den tyske forbundsrepublikk, så vil han være beredt til å betale en hvilken som helst pris, skriver det polske emigrantblad.

SANNHETENS ERKJENNELSE?

Arbeiderbladets korrespondent i Paris, den tidligere kommunistjournalist og nåværende radioreporter Gidske Andersson skriver følgende

bemerkelsesverdige linjer som synes å tyde på en viss våknende forståelse: «Selv om Krustsjovs argumenter ikke har gjort noe inntrykk på franskmennene, så har han likevel vekket visse bekymringer, og det er også noe uhyggelig ved denne mannen som snakker om fred i annen-hver setning, og som så kommer til Frankrike for å vekke til live et hat som to ganger har kastet verden ut i en katastrofe, og tre ganger har ruinert Frankrike i løpet av de siste 90 årene».

DE SKANDALØSE FORHOLD I GAZAOMRADET

Folk og Land bragte for 14 dage siden en beretning fra en dansk soldat som hadde vært i Gaza-området. Han berettet blant annet at han hadde sett «hundrer av brød, hundrer av pakker med Cornflakes og store hauger med hermetikk bli brent for øyne på fillette barn og gamle utsultede arabere». Vi vet ikke om det var dette som var foranledningen til at man begynte å undersøke litt om hvorledes det er med de norske soldater i Gaza. Nå hevdes det at det er like ille hos dem. Offiserene bruker tørrmelk til å kritte opp idrettsbanen med, heter det. Også hermetikk og andre matvarer er blitt ødelagt på ordre av befalet. Hærens Overkommando bedyrer at den ikke har gitt ordre til slik ødeleggelse og har nå satt igang undersøkelser. Dagbladet kroer seg — alltid foran — og bemerker: «Det er utmerket at Hærens Overkommando handler raskt og får undersøkt de opplysninger Dagbladet(!) ga igår (31. mars) om skandaløst misbruk av viktige næringsmidler». Hva skal en så si om Folk og Land, som atter er fra 1 uke opptil flere måneder foran både Dagbladet og de andre aviser med nyhetene!

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. Løssalg 65 øre

Annonspris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo